

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214201523
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1214201523.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a sudcov JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: P. D., H.. XX.XX.XXXX, N. XX, Š., zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Vajnorská 20, Bratislava, proti Ž.Z.: F. Z.. Q.. Š. - B. C., B.K.. (C.), C., P.: XX XXX XXX, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo 7. júna 2016, č. k. 12Cpr/1/2014-288, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e a n o v ě r o z h o d n u t i e .

o d ě v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 27.09.2013. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvej inštancie trovy štátu vo výške 472,99 eur do troch dní a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 27.09.2013. Predmetom porušenia pracovnej disciplíny žalobcom malo byť to, že dňa 31.08.2013, približne o 15,10 hod., vykonával pravidelnú kontrolu vzletovej a pristávacej dráhy 04. Po opustení vzletovej a pristávacej dráhy sa žalobca priblížil k vzletovej a pristávacej dráhe 22 a ohlásil sa riadiacej veži, že pokračuje vo vykonávaní kontroly na vzletovej a pristávacej dráhe 22, pričom v tom momente už na vzletovú a pristávaciu dráhu vstupoval. Asistentka riadiaceho nariadila žalobcovi, aby okamžite opustil vzletovú a pristávaciu dráhu 22, pretože bol povolený vzlet lietadla so vzletovej a pristávacej dráhy 04. Následne žalobca okamžite vzletovú a pristávaciu dráhu 22 opustil a ohlásil sa riadiacej veži, pričom medzitým riadiaci veže nariadil pilotovi lietadla prerušiť vzlet. Pilot lietadla okamžite prerušil vzlet, pričom údajne z dôvodu prudkého brzdenia praskla pneumatika na ľavom kolese hlavného podvozku lietadla, ktoré zostalo stáť na vzletovej a pristávacej dráhe 04 v blízkosti vzletovej a pristávacej dráhy 13/31. Dychová skúška, ktorá bola vykonaná na prítomnosť alkoholu u žalobcu bola negatívna. Žalovaný v okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom poukázal na ustanovenie § 81 písm. a) a c) Zákonníka práce, Organizačný poriadok, vnútro podnikovú organizačnú normu č. ON-03/2005, V. vydanie - bod 6.1.5 (Dopravný poriadok), bod 9.1.1, 9.3.3, a na opis pracovných činností zo dňa 17.04.2002. Žalovaný uviedol, že dňa 05.08.2013 bol žalobca preškolený z ustanovení Dopravného poriadku. S poukazom na hore opísaný skutok mal žalovaný za to, že žalobca svojím zavineným konaním nerešpektoval interný predpis (Dopravný poriadok), čím porušil aj iné právne predpisy vzťahujúce na prácu ním vykonávanú a preto konanie žalobcu vyhodnotil ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Príslušná odborová organizácia prerokovala okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom dňa 27.09.2013. Žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru prevzal dňa 01.10.2013.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Pracovným zaradením žalobcu u žalovaného bola pracovná pozícia Dispečer, Divízia obchodu a prevádzky, odbor Letová prevádzka, oddelenie Prevádzkový dispečer. Zo záznamu zo dňa 31.08.2013, ktorý spísal sám žalobca, a taktiež z oznámenia leteckej mimoriadnej udalosti č. hlásenia 18/13 vyplynulo, že dňa 31.08.2013 približne o 15,10 hod. žalobca vykonal pravidelnú kontrolu vzletovej a pristávacej dráhy 04. Po opustení vzletovej a pristávacej dráhy sa priblížil k vzletovej a pristávacej dráhe 22, pričom ohlásil riadiacej veži, že pokračuje v kontrole na vzletovej a pristávacej dráhe 22, pričom na túto vzletovú a pristávaciu dráhu 22 aj vstupoval. Z toho dôvodu mu asistentka riadiaceho nariadila, aby okamžite opustil vzletovú a pristávaciu dráhu 22, pretože bol povolený vzlet lietadla na dráhe 04. Žalobca následne vzletovú a pristávaciu dráhu 22 opustil, a ohlásil i riadiacej veži, avšak medzitým riadiaca veža nariadila pilotovi lietadla prerušiť vzlet. Vzlet bol pilotom okamžite prerušený, pričom v dôsledku prudkého brzdenia praskla pneumatika na podvozku lietadla. Lietadlo bolo z dráhy odstránené, a odtiahnuté do hangáru. Uvedenú udalosť riešil i Letecký a námorný vyšetrovací úrad pri Z. M., výstavby a regionálneho rozvoja SR pod Ev.č. K., zo dňa 31.08.2013. Udalosť riešil Letecký a námorný vyšetrovací úrad ako mimoriadnu udalosť v zmysle ustanovení § 18 Zákona č. 143/1998 o civilnom letectve /Letecký zákon/ a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu, a Rady /EÚ / č. 996/2010 o vyšetrovaní a prevencii nehôd a incidentov v civilnom letectve, ktorými sa riadi vyšetrovanie leteckých nehôd a incidentov v civilnom letectve. V závere tohto posudku sa ako príčina vážneho incidentu uvádza, že na strane 9, že: Vozidlo PREVÁDZKA /žalobca/ z neznámeho dôvodu neoprávnene vstúpilo na RWY 22 bez povolenia Š. N. a nedodržala príkaz na povinnosť zastaviť v predpísanej a vyznačenej vzdialenosti pred prahom RWY 22 zlyhanie ľudského činiteľa. Uvedené konanie žalovaný kvalifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 81 písm. a) a c), § 79 ods. 1 Zákonníka práce, čl. 6, čl. 6 ods. 6.1. Organizačného poriadku žalovaného, bodu 6.1.5, 13 Dopravného poriadku. Uviedol, že podľa čl. 5. Pracovnej zmluvy zo dňa 30.05.1986 bol žalobca povinný podľa pokynov žalovaného vykonávať osobne, svedomite, a riadne práce pridelené podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase, riadiť sa pritom pokynmi svojich vedúcich, pracovným poriadkom organizačným poriadkom, kolektívnou zmluvou, predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, a inými predpismi vzťahujúcimi sa na prácu ktorú vykonával. Z dôvodu, že žalobca spochybnil záverečnú správu vypracovanú Z. M., výstavby a regionálneho rozvoja G.Č.. K. zo dňa 31.08.2013, súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie. Znalecký posudok č. 1/2015 vypracoval znalec P. L. Z., S.. dňa 27.11.2015. Znalec na základe poverenia súdu mal odpovedať na štyri základné otázky týkajúce sa udalosti, na základe ktorej bol so žalobcom okamžite skončený pracovný pomer. Znalec vo svojom znaleckom posudku jednoznačne uviedol, že vodič mobilného prostriedku môže byť presne definovať kadiaľ žiada pohyb mobilného prostriedku alebo určí len cieľ tohto prostriedku. Osoby a mobilné prostriedky na prevádzkových plochách sa riadia AMM/DVM, t.j. že každá osoba, mobilný prostriedok požadujúci vstup na prevádzkovú plochu dráhy musí získať povolenie na vstup na túto dráhu.

Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 07.06.2016 vypočul znalca, ktorý uviedol, že pokiaľ sa týka vzletovej dráhy, voľba je vždy na pilotovi lietadla, ktorá dráha je voľná, pričom tento požiadava letovo prevádzkové služby na súhlas k odletu z príslušnej vzletovej dráhy. Zároveň uviedol, že nebol dôvod, aby služby nepovolili vzlet spomínaného lietadla. Poukázal na to, že žalobca bol povinný sa hlásiť, že chce vstúpiť na vzletovú dráhu a následne až po povolení na stup na vzletovú dráhu na ňu mohol vstúpiť. Vstup na dráhu ako i rolovacie cesty môže pracovník len so súhlasom prostredníctvom vysielачky. Každý pracovník je preto na rádiovom spojení medzi pozemným personálom a vežou. Podľa názoru znalca je teda povinnosťou každého pracovníka dodržiavať predpisy ako i pracovné postupy.

4. Súd prvej inštancie, s prihliadnutím na vykonané dokazovanie ako i závery Záverečnej správy vypracovanej Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, Ev.č. K. T.o dňa 31.08.20013 ako i znaleckého posudku č. 1/2015 vypracovaného znalcom z odboru letecká doprava odvetvie nehody v leteckej doprave P. L.V. Z., S.. ako i svedeckými výpoveďami svedkov, ktorí boli vypočutí na pojednávaní, ako aj s prihliadnutím na status letiskovej spoločnosti a vysokých štandardov na pracovisku v Bratislave, mal potom za to, že zo strany žalobcu došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a teda bol dôvod na jeden zo zákonne vymedzených dôvodov ukončenia pracovného pomeru formou okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa predstavuje výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru. V praxi sa tento dôvod uplatňuje len vo výnimočných prípadoch, keď nie je spravodlivé od zamestnávateľa vyžadovať, aby zamestnanca po uplynutí výpovede zamestnával

ešte počas výpovednej doby. Oprávnenie ku skončeniu pracovného pomeru okamžitým zrušením na strane zamestnávateľa má štatutárny orgán zamestnávateľa. Právna kvalifikácia závažného porušenia pracovnej disciplíny závisí na okolnostiach konkrétneho prípadu, pričom by sa malo prihliadať nielen k osobe zamestnanca, ale i k pracovnej pozícii, ktorú zastáva, k miere zavinenia, k spôsobu porušenia pracovnej disciplíny, ale aj k času a situácii, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Závažné porušenie pracovnej disciplíny musí zamestnávateľ preukázať a pokiaľ ide o zamestnanca, musí byť zavinené aspoň z nebanlivosti. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom bolo urobené v súlade so zákonom a je teda platné.

5. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.. Trovy štátu v danom prípade predstavovali sumu 472,99 eur za znalečné priznané znalcovi P. L.Q. Z., S., rozhodnutím súdu č.k. 12Cpr/1/2014-221. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný bol v konaní úspešný, avšak mu žiadne trovy konania nevznikli, a preto súd žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, príp. aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a nepresvedčivý. Súd prvej inštancie v ňom nedáva odpovede na všetky relevantné otázky v súvislosti s poskytnutím súdnej ochrany žalobcovi. Absentujú v ňom úvahy súdu a jeho postupy, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a k záveru, že boli splnené zákonné podmienky pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie poukazuje len na dôkazy, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o tom, že zo strany žalobcu došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a tým k splneniu podmienok pre okamžité skončenie pracovného pomeru. V tomto smere bližšie uvádza len záverečnú správu ministerstva dopravy, znalecký posudok P. L.Q. Z., S., a vo všeobecnosti výpovede svedkov, ktorých bližšie nekonkretizuje a ich výpovede vo svojom rozhodnutí neuvádza. Tieto dôkazy však bližšie už nehodnotí. Súd prvej inštancie síce správne uvádza, že okamžité skončenie pracovného pomeru predstavuje výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru a prichádza do úvahy v prípadoch, keď nie spravodlivé od zamestnávateľa vyžadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával, avšak následne v napadnutom rozhodnutí už chýbajú úvahy a hodnotenie zisteného skutkového stavu, z ktorého by bolo zrejmé, že sa jedná o takýto výnimočný prípad. Napadnuté rozhodnutie teda nedáva odpoveď na to, prečo a na základe čoho, a ako, súd dospel k záveru, že v danej veci ide o výnimočný prípad, ktorý odôvodňoval túto formu skončenia pracovného pomeru. V napadnutom rozhodnutí chýba v súvislosti s právnou kvalifikáciou závažného porušenia pracovnej disciplíny hodnotenie osoby žalobcu, ako zamestnanca, hodnotenie porušenia príslušných predpisov vo vzťahu k pracovnej pozícii, ktorú zastával, hodnotenie miery zavinenia, hodnotenie spôsobu porušenia pracovnej disciplíny, ale aj hodnotenie času a situácie, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Žalobca má za to, že okolnosti prípadu umožňujú konštatovať, že zo strany žalovaného bolo neprimerane tvrdé ukončiť so žalobcom pracovný pomer okamžite.

V ďalšom žalobca poukázal na to, že žalobca bol zamestnaný u predchodcu žalovaného už na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.05.1986 na pracovnej pozícii samostatný dispečer a od 01.06.1986 túto prácu vykonával do 01.10.2013, kedy mu žalovaný doručil okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobca u žalovaného teda pracoval na pozícii samostatného dispečera LD viac ako 27 rokov, pričom pred dňom 31.08.2013 sa nikdy nedopustil žiadneho porušenia pracovnej disciplíny a nikdy nebol zamestnávateľom disciplinárne riešený. Počas obdobia 27 rokov si vždy riadne a svedomite plnil svoje pracovné povinnosti a vo veku 52 rokov s ním, ako so skúseným špecializovaným pracovníkom na prácu samostatný dispečer LD, žalovaný okamžite skončil pracovný pomer. Vo vzťahu k pracovnej pozícii žalobcu uviedol, že ide o pracovnú pozíciu, na ktorej vykonávaná práca kontroly vzletovej dráhy letiska je prácou odkázanou na kooperáciu, ktorej vykonávanie úzko súvisí so spoluprácou ďalšieho personálu letiska - personálu riadiacej veže, ktorá riadi a kontroluje celú prevádzku vzletových dráh, ktorých kontrola prevádzkyschopnosti v teréne, bola náplňou práce žalobcu. Pre tento účel má k dispozícii prevádzkový dispečer i rádiové spojenie s riadiacou vežou. Žalobca teda ako prevádzkový dispečer, ktorý má v náplni práce i kontrolu letovej dráhy v teréne, je odkázaný tiež na spoluprácu a rádiovú komunikáciu s personálom riadiacej veže, ktorá okrem iného povoľuje vzlety a pristávanie lietadiel, a ktorá má priame spojenie s lietadlami, ako i pozemným personálom letiska a má pravidelný prehľad o dianí na pristávacej ploche v reálnom čase. Otázkou miery zavinenia sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, zo zisteného skutkového stavu nebolo možné mieru zavinenia pričítať len výlučne na ťarchu žalobcu. Dňa 31.08.2013 priebežne v čase o 15.10 hod. v čase kedy nebola plánovaná žiadna letová

prevádzka na letisku vykonával žalovaný týždennú (tzv. veľkú kontrolu) vzletovej a pristávacej dráhy RWY 04, RWY 22 so súhlasom riadiacej veže. Dráhu RWY 22 neskôr opustil s tým, že za vzletovou a pristávacou dráhou RWY 04 a RWY 22 kontroloval svetelné návestidlá. V čase tejto kontroly konkrétne svetelných návestí nachádzajúcich sa za pristávacou a vzletovou dráhou RWY 04, RWY 22 personál riadiacej veže povolil narolovanie a vzlet malého motorového lietadla s dvojčlennou posádkou, ktorého vzlet však nebol naplánovaný. Tento vzlet personál riadiacej veže povolil z pristávacej a vzletovej dráhy RWY 04 a RWY 22, hoci vedel, že na ich konci žalobca vykonáva kontrolu svetelných návestí a ich kontrola nebola dosiaľ ukončená, pričom o tomto rozhodnutí a povolení vzletu lietadla zo vzletovej dráhy, ktorú kontroloval žalobca vôbec žalobcu neinformovali. Taktiež z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase vykonávania kontroly boli voľné vzletové a pristávacie dráhy RWY 13 a RWY 31k, na ktorých sa kontrola nevykonávala a bolo možné riadiacou vežou naviesť lietadlo na tieto dráhy a povoliť mu z nich bezpečne vzlietnuť, napriek tomu riadiaca veža povolila vzlet z dráhy kontrolovanej žalobcom. Je potrebné si uvedomiť, že v danom prípade ide o režimové pracovisko, na ktorom je nutná kooperácia a spolupráca jednotlivých pracovníkov, v tomto prípade kontrolných dispečerov, pohybujúcich sa na vzletových a pristávacích dráhach, pri vykonávaní kontroly a personálu riadiacej veže, pričom všetci títo pracovníci majú povinnosť predchádzať vzniku nebezpečenstva v letovej prevádzke letiska, a to najmä prostredníctvom rádiovkej komunikácie, ktorou sú vybavení a informovať sa navzájom o zisteniach a situácii, ktoré by mohli byť spôsobilé ohroziť bezpečnosť letovej prevádzky, ale aj zamestnancov letiska. Hoci žalobca nahlásil (a nepožiadaval o udelenie povolenia na) vstup na vzletovú a pristávaciu dráhu RWY 22, pričom na ňu súčasne pri nahlásení vstupoval, a to v čase kedy lietadlo po povolení vzletu riadiacou vežou vzlietalo z pristávacej a vzletovej dráhy RWY 04, o čom žalobca nemal žiadnu vedomosť, nakoľko podľa letového plánu nemalo nič vzlietať ani pristávať, nezbavovalo to povinnosti personálu riadiacej veže predchádzať vzniku nebezpečenstva a ohrozenia letovej prevádzky letiska, ako aj nebezpečenstva ohrozenia zamestnancov letiska (t.j. žalobcu) oznámením žalobcovi, že zo vzletovej a pristávacej dráhy RWY 04, ktorú spolu s dráhou RWY 22 žalobca kontroloval, čo pracovníci riadiacej veže vedeli, povolili narolovanie a vzlet lietadla. Takýto postup odôvodňuje i tá skutočnosť, že organizačná norma ON 03/2005 v časti 9, bod 9. 1, podbod 9. 1. 1. ustanovuje bezpečnostné vzdialenosti, ktoré stanovujú bezpečnú vzdialenosť vozidiel a osôb od pohybových plôch používaných lietadlami, a to tak, že vozidlo alebo osoba sa musí nachádzať minimálne 300 metrov pred prahom RWY a mimo obrazec svetelných a zabezpečovacích zariadení. Teda pokiaľ personál riadiacej veže napriek tomu, že vedel, že za prahom RWY 22 žalobca kontroluje svetelné návestidlá a teda sa nenachádza mimo obrazec svetelných zabezpečovacích zariadení, boli povinní žalobcu na svoje rozhodnutie povoliť vzlet lietadla z RWY 04 upozorniť tak, aby žalobca s vozidlom mohol jednak zachovať bezpečnú vzdialenosť od prahu RWY 22 (min. 300 metrov) a jednak, aby zabezpečil, že sa bude nachádzať mimo obrazec svetelných zabezpečovacích zariadení. Je to práve riadiaca veža, ktorá riadi osoby a mobilné prostriedky na prevádzkových plochách letiska, nakoľko má komplexný prehľad o celom dianí na prevádzkových plochách letiska a má spojenie, ako s pozemným personálom prevádzky, tak aj s pilotmi lietadiel. Plniac si svoju povinnosť predchádzať vzniku nebezpečenstva a ohrozenia letovej prevádzky letiska a vzniku ohrozenia bezpečnosti pozemného personálu, majúci vedomosť o tom, že žalobca vykonáva kontrolu pristávacej a vzletovej dráhy RWY 04 a RWY 22, s ktorou ešte neskončil (hoci sa nachádzal za pristávacou a vzletovou dráhou RWY 22, kde kontroloval svetelné návestidlá) nemali pracovníci riadiacej veže povoliť vzlet lietadla, resp. mali možnosť vzlet lietadla povoliť z voľných a žalobcom nekontrolovaných pristávacích a vzletových dráh RWY 13 a RWY 31, pretože nemali informáciu o tom, či sa žalobca nenachádza v obraze svetelných zabezpečovacích zariadení, a či je ním zachovaná bezpečná vzdialenosť 300 metrov pred prahom RWY 22. Takýto postup zo strany personálu riadiacej veže, by bol vzhľadom k situácii na vzletovej a pristávacej dráhe RWY 04 a RWY 22, o ktorej mali vedomosť, naj ideálnejší, aby tak predišli možnému vzniku nebezpečenstva a ohrozenia letovej prevádzky ako aj pracovníka letiska - žalobcu. Žalobca má preto zato, že istú mieru zavinenia na mimoriadnej udalosti, ktorá sa stala dňa 31.08.2013 nesie i personál riadiacej veže, ktorá mala predovšetkým komplexný a aktuálny prehľad nad aktuálnou situáciou na vzletových a pristávacích dráhach letiska v reálnom čase a pokyn na narolovanie a vzlet lietadla z RWY 04 dal napriek tomu, že nemal informácie o tom, že sa žalobca nachádza mimo svetelných zabezpečovacích zariadení a je ním zachovaná vzdialenosť 300 metrov od prahu RWY 22. Napokon z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pracovníci riadiacej veže nie sú zamestnancami žalovaného, ale sú zamestnancami organizácie Letové a prevádzkové služby, š.p. a zrejme vzhľadom k tomu sa voči nim nevyvodzovala spoluzodpovednosť za vzniknutý incident. Napokon v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie nevenuje pozornosť a nehodnotí spôsob, akým mal žalobca porušiť závažne pracovnú disciplínu. Žalobca poukazuje na to, že síce nepožiadaval o povolenie na vstup na letovú dráhu RWY 22, ale svoj

vstup na letovú dráhu v jeho v samotnom momente oznámil riadiacej veži a hneď potom, čo bol riadiacou vežou vyzvaný, aby opustil dráhu okamžite tak urobil v priebehu 7 sekúnd. Taktiež súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nezobral a nehodnotil čas a situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Žalobca vykonával kontrolu vzletovej a pristávacej dráhy v čase letového pokoja, kedy nebola plánovaná žiadna letová prevádzka na letisku a na vzletovú a pristávaciu dráhu RWY 22 vstúpil s týmto vedomím, pričom o situácii, že riadiaca veža povolila neplánovaný vzlet malému motorovému lietadlu zo vzletovej a pristávacej dráhy RWY 04, ktorej kontrola žalobcom nebola ešte ukončená, nevedel. Napokon súd prvej inštancie neprihliadol pri svojom rozhodovaní aj na tú skutočnosť, že žalobca porušením pracovnej disciplíny nespôsobil žalovanému žiadnu škodu. Skutočnosť, že došlo k defektu na ľavom kolese lietadla možno pripísať len nedostatočnej kondícii materiálu duše a pneumatiky lietadla. Súd prvej inštancie nehodnotí a vôbec nespomína i ďalšiu skutočnosť, ktorá vyšla v konaní najavo, a to, že v roku 2012 iný zamestnanec žalovaného vykonávajúci biologickú ochranu letiska, vošiel s vozidlom bez udelenia povolenia od riadiacej veže do priestoru križovatky RWY 31 a RWY 04 (čím vlastne znemožnil použitie všetkých letových a pristávacích dráh) a vošiel tak bez povolenia do dráhy pristávajúcemu dopravnému lietadlu, ktoré muselo vykonať manéver na prerušenie pristávania. Tento incident bol taktiež šetrený ministerstvom dopravy a záverečnej správy bola ako príčina uvedená - vozidlo neoprávnené vstúpilo na RWY 31 bez povolenia riadiacej veže z dôvodu opomenutia príkazu na povinnosť zastaviť pred RWY 31 - zlyhanie ľudského činiteľa. Hoci išlo nepochybne o vážnejší incident, ako v prípade žalobcu a bol ohrozený komerčný let dopravného lietadla so zamestnancom žalovaného, ktorý sa dopustil v tomto prípade porušenia príslušných predpisov, nebol zo strany žalovaného okamžite skončený pracovný pomer. Okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom je preto nespravodlivé a diskriminujúce. Navyše, v prípade žalobcu žalovaný vypracoval oznámenie o skončení pracovného pomeru už dňa 27.09.2013, teda ešte pred vyhotovením záverečnej správy ministerstva dopravy, v ktorej mali až vyplynúť príčiny vzniku predmetného incidentu. Žalovaný tak vypracoval oznámenie o skončení pracovného pomeru skôr, ako mal preukázané a potvrdené pochybenie žalobcu.

7. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že námietky žalobcu ohľadne nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia nie sú opodstatnené. Pokiaľ ide o ďalšie námietky, uviedol, že aj keď žalobca pracoval u žalovaného dlhšiu dobu, neznamená to, že by tento fakt dokazoval svedomité plnenie pracovných povinností žalobcu. Preto nie je možné takéto hrubé pochybenie v pracovnoprávnom vzťahu odôvodňovať dĺžkou pôsobenia žalobcu u žalovaného, keďže dĺžka trvania pracovného pomeru nemá vplyv na dodržiavanie pracovnej disciplíny v pracovnoprávnom vzťahu. Čo sa týka miery zavinenia, zo všetkých vykonaných dôkazov bol počas celého konania pred súdom prvej inštancie dostatočne zrejmé, že k leteckej mimoriadnej udalosti došlo zavinením žalobcu, a to minimálne z nebanlivosti, kedy žalobca pravdepodobne skĺzol do rutiny vykonávania svojich pracovných povinností a v rozpore so všetkými internými predpismi žalovaného, bez predchádzajúceho povolenia vstúpil na aktívnu vzletovú a pristávaciu dráhu a tým spôsobil leteckú mimoriadnu udalosť. V záverečnej správe (č.l. 5) sa uvádza, že vzhľadom na mimoriadnu udalosť, ktorú spôsobil žalobca meškali 3 lietadlá, ktoré už boli v tom čase vo vzduchu a potrebovali na letisku pristáť. Uviedol, že lietadlo zastavilo vinou žalobcu v križovatke dráh, dostalo pri brzdení defekt, bol zavolaný odťah, ktorý lietadlo z križovatky dráh odtiahol a táto udalosť spolu s odtiahnutím poškodeného lietadla trvala približne 30 až 45 minút. Preto tvrdenia žalobcu o tom, že nebola v rozhodnom čase plánovaná letová prevádzka na letisku sa nezakladajú na pravde. Výber konkrétnej vzletovej a pristávacej dráhy súvisí ako s požiadavkou pilota lietadla, tak i s meteorologickými podmienkami vhodnými na vzlet z tej, ktorej vzletovej a pristávacej dráhy a samozrejme, s internými predpismi Letových prevádzkových služieb, š.p., ktorej zamestnancami sú pracovníci riadiacej veže, a teda nezáleží len od voľného uváženia pracovníkov riadiacej veže, ale od všetkých týchto faktorov či tu bola možnosť povoliť vzlet dotknutého lietadla so žalobcom nekontrolovanej vzletovej a pristávacej dráhy RWY 13-31. Skutočnosť, či bol alebo nebol známy výsledok kontroly v čase incidentu nemalo vplyv na incident, ktorý sa stal zavinením žalobcu, nakoľko do ukončenia kontroly platil výsledok predchádzajúcej kontroly dráh. I v bode 1. 10 záverečnej správy sa výslovne uvádza, že letisko v čase vážneho incidentu vyhovovalo pre leteckú prevádzku.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že to bol práve žalobca, ktorý zanedbal a závažne porušil svoje pracovné povinnosti (pred vstupom na vzletovo pristávaciu dráhu nepožiadaval o súhlas riadiacej veže) a tým spôsobil leteckú mimoriadnu udalosť. Sám znalec v tejto súvislosti vo svojom znaleckom posudku konštatoval: „.....zodpovednosť je v zmysle organizačnej normy letiska ON 03/2005 prenesená na vodiča vozidla, ktorý musí získať povolenie na vjazd na prevádzkové plochy letiska ešte pred zamýšľaným vstupom....“. Ďalej sa v znaleckom posudku konštatuje, že „...takéto

povolenie musí vodič vozidla, alebo MT získať ešte pred vstupom na prevádzkové plochy ...“. Je teda zrejmé, že letecká mimoriadna udalosť sa stala zavinením žalobcu závažným porušením jeho pracovných povinností. V zmysle vykonaných svedeckých výpovedí pracovníci riadiacej veže jednoznačne potvrdili, že lietadlo má na letisku vždy prednosť pred autom a, že žalobca bol povinný sa ohlásiť veži z bezpečnej vzdialenosti stanovenej podľa interných predpisov, uviesť miesto, kde sa presne nachádza a vypýtať si povolenie na vstup na plochy predtým, ako tam vstúpi. Nie je teda pravdou, že by mali pracovníci riadiacej veže informovať žalobcu o ich rozhodnutí povoliť vzlet lietadla z dráhy. Už vôbec nie je možné pripustiť túto domnelú konštrukciu žalobcu ani z toho dôvodu, že pracovníci riadiacej veže zaevidovali žalobcove odhlásenie sa z tejto dráhy. Žalobca s vozidlom bol preškolený zo všetkých interných predpisov žalovaného, ktoré uvádzajú, že je jeho povinnosťou zastaviť v predpísanej vzdialenosti pred prahom dráhy a požiadať vežu o povolenie vjazdu do príslušnej časti dráhy. Uvedené konanie žalobcu kvalifikoval žalovaný ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, čo odôvodnil právnou úpravou § 81 písm. a), c) Zákonníka práce, článok 9 písm. a) ods. 1, 2 písm. g) stanov žalovaného, článok 6 organizačného poriadku žalovaného, vnútro podnikovou organizačnou normou ON 03/2005 (dopravným poriadkom - bod 6. 1. 5, bod 3. 1. 6, bod 6. 4. 13, bod 6. 8. 4, bod 9. 1. 1, bod 9. 3. 3), článkom 5 pracovnej zmluvy. I v opise pracovných činností žalobcu zo dňa 17.04.2002 sú ustanovené tieto zodpovednosti zamestnanca:

a) všeobecná - zodpovedá za dodržiavanie všeobecne záväzných a vnútro organizačných predpisov upravujúcich vykonávanie jednotlivých činností; žalobca bol v súlade s ustanovením článku 6 bodu 6. 3 organizačného poriadku žalovaného dňa 05.08.2013 preškolený z nižšie uvedených ustanovení do právneho poriadku:

1. vybrané state dopravného poriadku LK BTS
2. pohyb po letovej zóne letiska
3. pohyb po prevádzkových plochách
4. bezpečné vzdialenosti od prevádzkových plôch a ich rozdelenie
5. bezpečné vzdialenosti od rádio - navigačných zariadení a ich kritické a citlivé priestory
6. postupy pre križovanie a vstup/výstup do/z týchto priestorov.

Žalobca teda svojim zavineným konaním nerespektoval interné predpisy zamestnávateľa (organizačný a dopravný poriadok), čím porušil i iné právne predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú.

V ďalšom poukázal na to, že vykonaním dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že zamestnanci F. K. Š..S., ktorí mali v dotknutý deň službu na veži postupovali v zmysle platnej legislatívy a platných predpisov vzťahujúcich sa na vykonávanie ich pozície. Obaja zamestnanci majú dlhodobú prax a sami vypovedali, že sa na obdobnú situáciu na letisku nepamätajú a, že incident, ktorý je predmetom súdneho konania bol závažného charakteru. Obaja vypovedali ohľadom zaužívaných postupov ohlasovania sa riadiacej veži, a ohľadom toho, že žalobca porušil predpisy upravujúce jeho povinnosti pri výkone jeho práce. Ďalej bolo preukázané, že k spôsobeniu škody žalobcom došlo, a to konkrétne k defektu pneumatiky na lietadle, ktoré muselo kvôli chybe žalobcu po intenzívnom brzdení núdzovo zastaviť. Pokiaľ ide o poukazovaný prípad iného zamestnanca žalovaného, žalovaný uviedol, že tento nie je predmetom tohto súdneho konania. Žalovaný postupuje pri riešení pracovnoprávných porušení v každom jednom prípade po starostlivom zvážení všetkých okolností toho, ktorého prípadu. Situácia, ku ktorej došlo zavinením žalobcu, má však výnimočný charakter a ani sám dispečer F. K. Š..S. si nespomína na žiadnu obdobnú situáciu, kedy by došlo k vstupu auta na vzletovo prístávaciu dráhu počas vzletu lietadla, tak ako to bolo v posudzovanom prípade.

Záverom žalovaný poukázal na to, že je subjektom, ktorý prevádzkuje letisko a preto sa naň dokladu zvýšené požiadavky na fungovanie a zabezpečenie bezpečnosti prevádzkovateľa letiska. Žalovaný ako prevádzkovateľ letiska teda objektívne podlieha vysokým medzinárodným, európskym i národným legislatívnym požiadavkám. S prihliadnutím na charakter žalovaného ako prevádzkovateľa letiska, je možné konanie žalobcu, vyhodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny v pracovnoprávnom vzťahu, aj v zmysle interných predpisov žalovaného, legislatívnych požiadaviek a nárokov kladených zákonom a predpismi medzinárodného i európskeho charakteru na žalovaného ako prevádzkovateľa letiska. Žalovaný nemohol žalobcu ďalej zamestnávať, nakoľko tento svojim konaním porušil taký počet ustanovení interných predpisov a preto by predstavoval pre žalovaného do budúcnosti rizikového zamestnanca.

8. K tomuto vyjadreniu zaslal stanovisko žalobca, v ktorom uviedol, že ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je právnou normou s relatívne neurčitou hypotézou, pri ktorej sám zákon ponecháva, aby súd podľa svojej úvahy vymedzil sám hypotézu tejto právnej normy na základe zisteného skutkového

stavu, pričom rozhodnutie súdu musí bezpodmienečne obsahovať úvahy a postup súdu pri hodnotení dôkazov a zistených okolností prípadu, ktorými sa súd dopracoval k názoru, že v súdenom prípade boli splnené zákonné podmienky pre skončenie pracovného pomeru a konanie, ktorým žalobca porušil pracovnú disciplínu, malo intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré odôvodňovalo, aby tento zákonný prostriedok na ukončenie pracovného pomeru žalovaný oprávnene použil. Aby bolo rozhodnutie súdu preskúmateľné a tým pádom aj presvedčivé pre strany sporu, musí tiež súd v rozhodnutí uviesť postupy a úvahy, ktorými sa dopracoval k záveru, že vzhľadom k spôsobu a intenzite porušenia pracovnej disciplíny, prečo nie je možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával a z tohto dôvodu bolo namieste, aby žalovaný skončil so žalobcom pracovný pomer okamžite. Pokiaľ sa v tomto smere úvahy a postupy súdu v rozhodnutí súdu nenachádzajú je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné a nemôže byť nikdy presvedčivé a porušuje sa tým právo na spravodlivý proces strany sporu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia tieto úvahy, postupy a vyhodnotenie skutkového stavu úplne absentujú, toto rozhodnutie je preto potrebné zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť. V napadnutom rozhodnutí chýba aj odkaz na právnu normu § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a v súvislosti s jej aplikáciou na zistený skutkový stav súdnej veci. V ostatnom sa pridržal svojej odvolacej argumentácie.

9. Žalovaný sa k tomuto stanovisku vyjadril vo svojom podaní zo dňa 15.11.2016, v ktorom v podstate zotrval na doterajšej svojej skutkovej a právnej argumentácii v spore. Vzhľadom k tomu, že toto vyjadrenie už neobsahovalo žiadnu novú skutkovú ani právnu argumentáciu, súd toto vyjadrenie druhej strane sporu už nezasielal (§ 374 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

11. Otázke presvedčivosti rozhodnutia sa už vo viacerých svojich rozhodnutiach venovali aj naše najvyššie súdne inštitúcie. Najvyšší súd sa v jednom z rozsudkov odvolal na Ústavný súd, ktorý "vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (...). Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (...) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutia presvedčivo a náležite odôvodniť (...).¹⁷ Ústavný súd dodáva, že "všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť (tiež koherentnosť) teda, inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé (...)."¹⁸ Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Výrok súdu je koncentrovaným vyjadrením jeho záverov vykonaných v priebehu celého konania. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu (...). Súčasťou práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj povinnosť súdu vysporiadať sa s podstatnými skutkovými a právnymi argumentmi účastníkov konania a povinnosť súdu vysporiadať sa so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami.

Rozhodnutie súdu musí logicky vyplývať z právnej normy, prípadne z ďalších úvah uvedených v rozhodnutí (myšlienkových krokov, resp. premís). Ak existuje pochybnosť, či konkrétny skutkový stav je jedným z prípadov, keď možno aplikovať právnu normu (t.j. či možno konkrétny skutkový stav podradiť pod hypotézu právnej normy), musia byť v rozhodnutí súdu uvedené ďalšie myšlienkové kroky (úvahy), ktoré túto otázku vyjasnia. Najmä pri výklade a aplikácii neurčitých právnych pojmov (napr. "hrubá nedbanlivosť", "výnimočné okolnosti", "zrejme bezúspešné uplatňovanie práva", "verejný poriadok", "hrubá neslušnosť", "dôvody hodné osobitného zreteľa", "celkom zjavná neprimeranosť útoku", "hanobenie") musí argumentácia súdu obsahovať dostatočný počet "myšlienkových krokov" (úvah), ktoré zrozumiteľne a transparentne "premostujú" tieto neurčité pojmy s konkrétnymi skutkovými situáciami. Uvedené sa nepochybne týka i pojmu „závažné porušenie pracovnej disciplíny“. Argumenty uvádzané súdom v súdnom rozhodnutí si nesmú navzájom odporovať. Súd je tiež povinný vyrovnávať sa s argumentmi strán, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci (a to vrátane ústavnoprávných argumentov), teda uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd odmietne argument strany, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť alebo aspoň spochybniť. Iba samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, bez bližšieho zdôvodnenia, prečo si to súd myslí, je

neprípustným a svojvoľným spôsobom vyrovnania sa s argumentom. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

12. V danej veci sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vyššie uvedeným neradil, a preto možno súhlasiť s názorom žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Predmetom sporu v danej veci bolo určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobcom. Pojem „závažné porušenie pracovnej disciplíny“ predstavuje z hľadiska aplikácie právnej normy neurčitý právny pojem, a preto bol súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí povinný pri svojej argumentácii uviesť "myšlienkové kroky" (úvahy), ktoré by zrozumiteľne a transparentne "premostili" tento neurčitý pojem s konkrétnou skutkovou situáciou.

Z ustálenej praxe súdov vyplýva, že zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer (§ 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce) len výnimočne, a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu. Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa tohto ustanovenia je výnimočným opatrením; zamestnávateľ môže skončiť pracovný pomer so zamestnancom okamžite len vtedy, ak konanie zamestnanca možno s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti považovať za tak závažné, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby ho naďalej zamestnával. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je teda intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa vo všeobecnosti musí prihliadnúť na osobu zamestnanca, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, to, či svojím konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu a pod. (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu z 05.08.2010, sp. zn. 3 Cdo 316/2009).

Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnutelné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nebanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny. Ako už bolo uvedené pojem „závažné porušenie pracovnej disciplíny“ Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať.

Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vysvetliť (uviesť), či sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny spôsobom, ktorý je uvedený v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru, ak áno, či toto porušenie pracovnej disciplíny bolo takej intenzity, že ho bolo možné označiť za „závažné“, a to s prihliadnutím na závery ustálenej súdnej praxe v zmysle ktorej, musí toto porušenie s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti posudzovanej veci vykazovať takú intenzitu, že od zamestnávateľa (žalovaného) nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával s tým, že bolo povinnosťou súdu pri svojom rozhodovaní prihliadnúť i na osobu zamestnanca, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, a to, či svojím konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu a pod.

Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani jednou z uvedených skutočností, a svoj myšlienkový pochod, ktorý ho viedol k vydaniu napadnutého rozhodnutia nijako neodôvodnil. V tomto smere nepostačovalo iba strohé tvrdenie súdu, že „... s prihliadnutím na vykonané dokazovanie, závery záverečnej správy vypracovanej ministerstvom dopravy a znaleckého posudku č. 1/2015, ako i svedeckými výpoveďami svedkov (ktoré navyše vo svojom rozhodnutí nekonkretizoval), a s prihliadnutím na status letiskovej spoločnosti a vysokých štandardov na pracovisku v Bratislave, došlo zo strany žalobcu k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a teda bol dôvod zo strany žalovaného na ukončenie jeho pracovného pomeru okamžitým skončením“.

Z uvedeného teda nevyplýva, akého porušenia pracovnej disciplíny sa v danom prípade žalobca dopustil, z akých konkrétnych záverov vyššie označených dôkazov vyplývalo, že žalobca porušil pracovnú disciplínu, prečo toto porušenie pracovnej disciplíny súd prvej inštancie vyhodnotil ako závažné, akej intenzity bolo toto porušenie pracovnej disciplíny s prihliadnutím i na osobu žalobcu, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia

konkrétnych povinností žalobcom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre žalovaného, a to, či svojim konaním spôsobil žalovanému škodu a teda prečo nie je možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Ako už bolo uvedené Zákonník práce rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny, a preto bolo potrebné, aby súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaujal postoj i k týmto skutočnostiam, a to najmä za situácie, že medzi stranami sporu bola sporná práve skutočnosť, akej intenzity bolo porušenie pracovnej disciplíny (teda či závažné alebo menej závažné). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí tak nedal stranám sporu odpoveď na podstatné a relevantné argumenty týkajúce sa splnenia/nesplnenia zákonných predpokladov pre skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením. Navyše vo svojom rozhodnutí neodkázal ani len na aplikáciu právnej normy - § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

13. Z týchto dôvodov nezostalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) C.s.p. a vec mu podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia bránilo odvolaciemu súdu posúdiť jeho správnosť. Ak by za takýchto okolností rozhodol vo veci sám odvolací súd, došlo by k odňatiu práva sporovej strany na dvojinštančnosť súdneho konania. V ďalšom bude preto úlohou súdu prvej inštancie nanovo vyhodnotiť konanie žalobcu označené v okamžitom skončení pracovného pomeru z hľadiska, či sa jednalo o porušenie pracovnej disciplíny, ak áno akej bolo intenzity, a to s prihliadnutím i na osobu zamestnanca, ním zastávanú funkciu, jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, mieru zavinenia zamestnanca, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, a to, či svojim konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu a pod., t.j. aby bolo zrejmé, prečo sa nejednalo iba o menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, a teda, aby tak žalobca ako i žalovaný dostali odpoveď na nimi nastolené podstatné a relevantné argumenty týkajúce sa splnenia/nesplnenia zákonných predpokladov pre skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením.

Iba okrajovo odvolací súd v tejto veci poznamenáva, že závažným porušením pracovnej disciplíny žalobcom malo byť zrejme jeho konanie, ktorým tento vstúpil na vzletovú a pristávaciu dráhu RWY 22, a to bez predchádzajúceho hlásenia (a súhlasu) riadiacej veži (pričom až po povolení takéhoto vstupu z riadiacej veže bol tak oprávnený urobiť), čím mal porušiť organizačnú normu letiska č. ON 03/2005. Aj podľa názoru odvolacieho súdu (a v podstate to nerozporuje ani samotný žalobca) možno toto konanie žalobcu kvalifikovať ako porušenie pracovnej disciplíny, sporným však zostalo, či z hľadiska intenzity (skúmaním a vyhodnotením všetkých rozhodujúcich okolností) sa súčasne jednalo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Práve v tomto smere absentuje v napadnutom rozhodnutí akýkoľvek myšlienkový pochod súdu, ktorý ho k takémuto záveru viedol. Odstránením tohto nedostatku bude nielen daná odpoveď stranám sporu na ich rozhodujúce argumenty, ale bude i možné, aby odvolací súd mohol posúdiť (preskúmať) správnosť týchto záverov.

14. O nároku na náhradu trov prvoinštančného ako i tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).